

סיפורה של אשה בתהליך טיפולי פוריות

הוא עומד מול המיטה שלי, על פניו חיוך של ניצחון, ומכריז כמי שניצח עתה את הקרב: "גברת, הצלחנו לשאוב 30 ביציות, ומחר נתקשר אלייך ו...ו...ו.", ואני שבקושי מצליחה לפקוח עיניים עודני מנסה להבין מה היה? איפה בכלל כואב לי? בעלי בוחה ברופא מהנהן בראש כאילו שהוא גם הבין בדיוק אבל בדיוק את מה שעברתי ומה שעבר עלי ומה שעשו לי.

עד כמה שזה יישמע מצחיק אך לעשות פיפי זה המפתח "לחופש" שלי! רק שזו גם ההודעה שמישהי אחרת מחכה עדיין בתור ותכף תשכב במקומי, באם זה לשאיבה או להחזרת עוברים.

כל כך רציתי הביתה, למיטה שלי ופשוט לישון...אך גם בבית כואב, הבטן התנפחה וכבר הייתי בחודש חמישי של היריון.

לתומי חשבתי שהרופא "שלי" יתקשר וישאל לשלומי, אך זה לא קרה. ואני לא התקשרתי כי חשבתי שהכאבים שאני חשה הם בטווח הנורמה למי שרק עברה תהליך פולשני של דקירת שתי השחלות שלי פעם אחר פעם. אך למחרת זהו, רצתי לטלפון ובשיא הבטחון הוא מסביר שזה נורמלי. הוא כאילו ממש מרגיש את מה שאני מרגישה, וסיכם שנתראה למחרת בבוקר להחזרת 3 עוברים טריים מ 12 הביציות שהצליחו להפרות, וסיים בזה שהשאר פשוט לא התפתחו. כן פשטו כמשמעו, לא שואלים מעבר לזה, זה ברור שנמסר לי המידע האמין ביותר, הרי הוא רוצה את טובתי, אנו גם שילמנו לו ע"מ "שירצה" את טובתי וטובתנו.

מעבר לכאב...איזו התרגשות!..ישתילו לי חיים ברחם ואמרתי את מה שרוב הנשים אומרות: בטח כל זה יהיה מאחורי כשאחזיק לראשונה את התינוק בידיים, הרי זה מה שתמיד צריך להרגיע אותנו, והכאב הופך לכביכול מובן מאליו.

אימא שלי בקולה הרך ומלא העידוד " אני יודעת יקירתי, אך הכל יהיה מאחוריך, רק אל תאבדי תקווה" ומספרת לי רק על סיפורי ההצלחות ומנסה לספר את הסיפור הדרמתי ביותר עם ההאפי אינדינג. ואני מחייכת, זורקת מילה פה ושם כמי שמקשיבה...אך אני שקועה בסיפור, בתהיות ובעולם שלי.

לעשות פיפי או לא? מה אם לא יהיה לי מספיק ויקראו לי? אך כבר לא יכולתי לסבול את זה והאחות החמודה אומרת לי: "תעשי חצי פיפי" כן...כן. כאילו שיש לי מד והשלפוחית עומדת לי מול העיניים. בשירותים אני משחררת מעט נזלים ומצליחה לשלוט בשאר, הרגשתי כמו גיבורה באותו רגע, אך האכזבה מיהרה להגיע כשהרופא הכריז בזמן ההחזרה שאין מספיק שתן.

למה? לא שתית? שאל הרופא ולמרות שהסברתי שזה היה כבר בלתי נסבל, הוא פשוט לא הגיב. ובעלי מצד שני אומר לי בחיבה: "אמרתי לך לחכות עם הפיפי, נכון"

כבר הרגשתי אשמה, הרופא משתף שקשה לו למצוא את הנקודה הקדושה, הנקודה שתהפוך אותי לאימא...והוא נאבק וממשיך לחפש. ואני חשבתי לעצמי: מה באמת אם אני זו שאחראית לכישלון? הרגשתי בושה, הרגשתי לא נעים.

אשה חכמה, עם מודעות גבוהה לעצמה, מצליחה ועם היסטורית חיים שהפכה אותה לגיבורה וחזקה בעיני אחרים, בת 31 שלא יכולה להתאפק? זה הילד שלך ואת לא יכולה להתאפק?! זה בטוח בלתי נתפס.

...וזו היתה רק התחלתו של תהליך כואב פיזית ורגשית, תהליך ממריט עצבים, אנוכי, קשה, לא הגיוני והורס. כן, לצערי זה מה שהתברר לי לאחר שנתיים שבהם עברתי 9 טיפולי פוריות, חלקן ברצף וללא הפסקה של יום אחד אפילו.

"נשים וטכנולוגיות רפואיות", גיליון 11, דצמבר 2012

אף אחד לא הכין אותי למה שמצפה לי, כן קראתי המון, כן קניתי ספרים וחיפשתי כל מידע אפשרי, קראתי כל שורה פעמיים, נכנסתי לפורומים, קראתי תגובות, קראתי על הצלחות וניסיתי להתעלם מכישלונות ולשמור על אופטימיות ותקווה.

בכל החזרה חיפשתי סימני הריון, חיפשתי כל רגע ופיסת מידע של תקווה, הקשבתי לגוף שלי, שמרתי על העוברים שהיו בתוכי, אהבתי אותם, התחברתי אליהם, דיברתי איתם, שרתי להם, ניסיתי לחשוב רק חיובי, ניסיתי את כל העצות, ממנוחה ועד לשדר חיים כרגיל ולא לחשוב יותר מדי, ואם לא הפעם אז יהיו עוד אפשרויות והזדמנויות.

אך פעם אחר פעם, המילה "לצערי" – לא איחרה לבוא. וככל שעברו השעות והצלול המיוחל לא הגיע הייתי מסיקה לבד שזה לא הצליח הפעם. וכך היה ב 9 הפעמים. אחר כל תשובה שלילית כל פעם הייתי אני זו שמתקשרת לרופא וניסיתי לשדר עסקים כרגיל, ניסיתי לשדר תקווה, ושאני מוכנה ויש בי עוד כוחות להמשיך, למרות רגשות ה"צער" שהוא הפגין, הרגשתי שאני זו שמעודדת אותו להמשיך בתהליך. ולקראת הפעמים האחרונות הוא הרגיש שאני כבר מאבדת לאט לאט את הכוחות, ההפסקות בין ההפריות היו מיוזמתי, הרופא אף פעם לא התערב, הוא רק אמר שניתן לעשות ללא הפסקה כל עוד יש בי כוח ולקראת סוף הטיפולים הוא אמר שזה עניין של מזל...כנראה שהצלחתי איך שהוא להעביר את תחושת הייאוש שלי אליו, ובטח שאין לו תשובה אז הגיוני שזה עניין של מזל. וואלה איזה כיף לי, אם כן אז יש לי זבל של מזל.

עם הזמן גם בעלי התחיל לאבד תקווה והיה שקוע בתסכולים שלו, הרי התברר שהבעיה היא אצלו.

הוא סיפר אפילו שאם הבעיה היתה אצלי זה היה הרבה יותר קל עבורו, ולמרות המשפט הקשה הזה לא וויתרתי, מתוך הזדהות ואהבה ניסיתי לגרום לו להאמין שיש עוד תקווה ושלא הכל אבוד, ושלמענו הייתי מוכנה לעבור את הכל, ואף חשבתי שנאמץ, ניסיתי להראות לו שהאהבה שלי אליו לא קשורה באם יהיו לנו ילדים ואם לא. ניסיתי להכיל ולהצדיק את כל רגשותיו, כעסיו, תוקפנותו הרגשית ומילותיו "התוקפניות" המהולות בכעס, כאב וויתור.

אך ההתמוטטות לא איחרה לבוא...ובהכל. התפטרתי משתי עבודות, שיניתי כיוון, התחלתי לקחת את המושכות לידיים ובכנות התחלתי לשאול גם בקול רם: למה אני עושה את זה? למי אני עושה את זה? ומה המחיר לזה?

לקחתי הפסקה...

בעלי: מתי את חוזרת, נראה שאת כבר לא רוצה, את מההתחלה לא רצית, את לא אוהבת אותי...

אמא: עם אותו סיפור אך הפעם הקשבתי לה והקשבתי טוב. והפעם עניתי: כן זה סיפורן של מיליוני נשים, אני לא היחידה נכון אך אני לא כל הנשים האלה, אני זה אני, בעלי הוא בעלי, גופי הוא גופי וכל מה שאני עוברת ומרגישה הוא שלי והוא אמיתי לי. היא ראתה בזה וויתור, ראתה בזה חולשה, ראתה בזה קשר מתפרק היא ראתה את כאבי ואולי הרגישה והזדהתה איתו אך היא לא יכלה להכיל את כאבי. היא פחדה, הדחף שלה הורה לה לפחד ונשארה שם ונתקעה.

כן זה נגמר, הכל נגמר...התהיות, הפחדים, הכאבים, האכזבות, הנישואים, העבודה וכל אחד הלך לדרכו. הפסקנו עם הטיפולים, הרופא אף פעם לא התקשר שוב, ומה שנשאר זה שמונה עוברים מוקפאים והם שלי ושלו!

רוגע...זה מה שאני מרגישה בתקופה הזו, והתקווה אף פעם לא אבדה, אך כיום אני יכולה להגיד שיצאתי מהתהליך הזה "אישה", אישה שמסרבת להמשיך ולהיות בורג במערכת שכביכול עובדת לטובתנו הנשים אך לבסוף גם בסיפורי ההצלחות יש מחיר לא פשוט שאנו משלמות.

"נשים וטכנולוגיות רפואיות", גיליון 11, דצמבר 2012

"אשה לאשה" – מרכז פמיניסטי חיפה, רח' ארלזורוב 118, חיפה, www.isha.org.il

ואימא...כיום שוב מאחלת לי למצוא את הבן זוג שיהפוך אותי לאימא.

ואני?!

הטבע יעשה את שלו והחיים והמציאות את שלהן, רק שהפעם אני יודעת שתמיד אפשר אחרת.

"נשים וטכנולוגיות רפואיות", גיליון 11, דצמבר 2012

"אשה לאשה" – מרכז פמיניסטי חיפה, רח' ארלזורוב 118, חיפה, www.isha.org.il